

[Helga Pedersen.]

prøven i dag, vel, så lad os se på den, og lad os se, om der er grund til at ændre den. Det har højesteret også påpeget over for udvalget. Vi har højesterets ord for, at enhver dygtig jurist med virkelig evne og interesse for procedure kan opnå beskikkelse uden hensyn til, hvilket kontor han kommer fra, det være sig i København eller provinsen, og vi har højesterets ord for, at det er uberettiget at betegne højesteretssagførerbeskikkelsen som et privilegium. Herefter synes jeg også, at al tale om afhængighed må forstumme.

Man synes endvidere, at det må være rigtigt at give de yngre chancen for at føre bevis for deres dygtiggørelse. Ret beset er der vel kun tale om en form for specialist- anerkendelse, som ligner ordningen i andre discipliner. At andre lande har en anden ordning — bortset fra Norge, der ønsker prøven bevaret, måske skærpet, og hvis retsplejeordning ligner vor — gør i sig selv mindre indtryk. Retsplejen er som bekendt det felt, hvor sammenligninger ligger tungest i retssammenligningen. Vi må vælge, hvad vor retsplejes tarv tilsiger, men selve dette, at forslaget, som det er blevet fremhævet, er et led eller endog slutstenen i en lang udvikling, kan efter vor mening ikke i sig selv være et argument for forslaget, hvis samtidig praktiske hensyn som her taler imod at følge udviklingen op.

Justitsministeren har ved fremsættelsen af lovforslaget sagt, at dette forslag jo ikke er politisk betonet. I betænkningen er de respektive sagførerkrede inde på visse politiske antydninger; der tales et sted om „brødnid“, og et andet sted taler den anden part om „en ønskelig udjævning af sagførerstandens indtægter“, men vi foretrækker at tage den højtærede ministers ord for, at det, vi her diskuterer, er, hvilke juridiske argumenter der bør være de afgørende her, hvor meningerne unægtelig er delte.

I den forbindelse vil jeg sluttelig, for så vidt angår dette afsnit, anføre, at det har undret mange, at justitsministeren har af-

slået at udpege et medlem til udvalget efter professor Munch-Petersens død. Det er sket på trods af, at udvalgets højesteretssagfører anmodede derom med tiltræden af udvalgets formand og, så vidt jeg kan se, uden anden begrundelse, end at udvalget var hurtigt arbejdende. Jeg skulle tro, at en professor i retsvidenskab vel nok kunne sætte sig hurtigt ind i problemerne, og da så yderligere 3-4 juridiske professorer, som det er mig bekendt, indtrængende har henstillet, at en juridisk professor, som man tilmed har navngivet — nemlig professor Hurwitz — som værende i besiddelse af ubestrideligt den højeste teoretiske sagkundskab på dette område, burde udpeges, „hvis betænkningen om disse spørgsmål skal tillægges virkelig betydning“, ja, så forstår jeg egentlig ikke, hvorfor den højtærede minister ikke fulgte opfordringen.

Vi står nu i den situation, at vor højesteret er gået imod forslaget, at et udvalgsmedlem ikke ville afslutte arbejdet med selve betænkningen, at flere af vore mest anerkendte professorer, heriblandt dem, der oftest bistår os her i folketinget i praktisk lovgivningsarbejde, har erklæret, at vort universitet bør være med i billedet, hvis betænkningen skal tillægges betydning, og at i virkeligheden kun to sagkyndige, nemlig udvalgets landsretssagfører og bag ham, som det er sagt, flertallet af sagførerstanden og justitsministeriets kontorchef, har støttet sagen.

En del af venstres medlemmer er overvejende betænkelige ved under de forhold at støtte forslaget. Man vil naturligvis gerne i et udvalg drøfte spørgsmålene, men principielt må man være imod tanken om på indeværende tidspunkt at afskaffe højesteretssagførerprøven.

Hvad angår spørgsmålet om nordiske sagføreres møderet, er mit parti enigt i det fremsatte forslag. Dets praktiske betydning bliver nok foreløbig ikke stor, men det nordiske samarbejdes bestræbelser kan altid principielt forvente vor støtte.

Endelig kommer jeg til det spørgsmål, der